

PROLÓG

PRÍŠERY VYŠŠEJ KATEGÓRIE

(Obludy, monštra
a šialené veci)

Práve v tú noc sa všetko zmenilo.
Do Zamuchlákov prišlo obludárium.
Alebo presnejšie:

PUTOVNÉ OBLUDÁRIUM MAGOBERTA MAGORA

DOPRAJTE SI POHĽAD NA ZABUDNUTÉ MONŠTRÁ!

UVIDÍTE PRÍŠERY OD VÝMYSLU SVETA!

ZNETVORENÉ OBLUDY

VŠETKÝCH DRUHOV A TVAROV!!!

NAZRITE DO SVETA

ŠIALENÝCH VECÍ A NEUVERITELNÝCH ZJAVOV,

O AKÝCH SA VÁM ANI NESNÍVALO!

(A TO ANI V TEJ NAJHROZIVEJŠEJ NOČNEJ MORE!!!)

„Sem sa! Sem! Pristúpte bližšie, statočné duše Zachrchlákov! Staňte sa svedkami najdesivejšieho, najotrasnejšieho predstavenia na zemi, pri ktorom vám stuhne nielen krv, ale aj mozog! Budete si musieť oprat' nohavice! Práve sme sa vrátili z... MEGA úspešného svetového turné!“ vykrikoval tučný Magobert Magor z pestrofarebne pomal'ovaného voza, ktorý ťahal kôň. Všetkým naokolo rozdával plagáty. Po hlavnej ulici osvetlenej lampami za ním hrkotali ďalšie tri vozy zakryté plachtami.

„Odvážite sa pozrieť na neuveriteľné monštrá skrývajúce sa za týmito plachtami? Nájdete dosť odvahy, aby ste zniesli pohľad na tieto príšery? Budete kričať! Budete híkať! Od hrôzy pustíte do gatí! To, čo tu uvidíte, vás vydesí na smrť!“

Keď sa okolo vozov zhromaždil dav, Magor zoskočil na vydláždenú ulicu. Bol neuve-

riteľne nízky a okrúhly a nohy mal tenké ako paličky. Akoby sa mali každú chvíľu pod tou ťarchou zlomiť. Jeho cylinder a frak možno boli kedysi dávno celkom pekné, ale medzičasom sa už dosť ošúchali a vyzerali biedne. S úškrnom odhrnul plátno na prvom voze. Voz bol vlastne klieťka a v nej...

„Predstavujem vám doktora Skrúciusa, ľudský uzol! Neuveríte, akými nepredstaviteľnými spôsobmi dokáže poskrúcať svoje telo!“ vykrikoval Magor a ukazoval na vysokého neohybného muža, ktorý sa zúfalo snažil dať si nohu za hlavu.

„Hlúpa noha, ohni sa!“ nadával doktor Skrúcius vlastnej nohe. „Všetci sa... pozerajú!“

„Ideme ďalej,“ hundral Magor a krútil hlavou. „Držte si gate, aby vám nespadli pri pohľade na madam Fuzique, ženu s dobre učešanou tvárou!“ Magor odtiahol druhý záves.

Vo voze sedela mohutná stará žena s konškým chvostom prilepeným na bradu.

„Musíme z niečoho žiť,“ vyslovila ospravedlňujúco madam Fuzique.

„A pripravte sa, že vám dvojčatá Hore a Dolu prevrátia svet hore nohami!“ V tretej kletke boli dvaja drobní zošúverení muži, ktorí sa zo všetkých síl snažili urobiť stojku.

„Už chytáme kľče!“ zvolali muži jednohlasne a zrútili sa na zem.

„Ó, krutá, krutá príroda! Poďte bližšie, ak to váš zdravotný stav dovolí! Ale dajte si pozor, aby ste mi neovracali topánky. Len šesť centov za pohľad!“ vykrikoval Magor.

Nikto však nepodišiel bližšie.

Ani nikto nekričal.

Nehíkal. Vlastne nikto ani len okom nemi-

hol. Po chvíli sa hlúčik rozišiel a každý si šiel po svojom.

Okrem jedného strapatého dievčatka s veľkými očami, ktoré sa rozchichotalo.

„Vaše monštrá nie sú strašidelné,“ smiala sa. „Veď to ani nie sú monštrá!“

„Ó, tak ty sa budeš smiať človeku, ktorého opustilo šťastie? Prac sa, sopľaňa, lebo na teba pustím dvojčatá!“ pohrozil Magor. „Šľak aby to trafil! Aký to má zmysel? V každom meste je to rovnaké – nikto si

od strachu ani len necvrkne do gatí. Čo by dnes už ľudí vydesilo? Okamžite potrebujem nejaké príšery vyššej kategórie!!!“

„Prepáčte, šéfko,“ ospravedlňoval sa doktor Skrucius, ktorý sa teraz pre zmenu snažil chodidlom dotknúť brady. „Robíme, čo môžeme.“

„Vaša snaha je iba trpkým sklamaním, Maurice,“ zahundral Magor. „Faktom je, že ľudí dnes už tak ľahko nenaľakáš. Ale ja to nevzdávam! Hororový biznis je celý môj život! Len tak ľahko to predsa nezabalím!“

„Nás by ste aj tak nikdy nenastrašili,“ povedalo dievčatko, ktoré sa ani nepohlo. „Toto sú Zamuchláky. Máme sa tu čoho báť aj bez vás.“

„To myslíš vážne? A čoho sa tu teda ľudia boja?“ spýtal sa Magor.

Odrazu sa ozvalo také

desivé „AAUUÚVaUUÚ!“

až človeku tuhla krv. Obyvatelia mestečka zvreskli, rozprchli sa na všetky strany a pozamykali sa v domoch.

„Tohto,“ povedalo dievča a ukazovalo hore do tmy. Nočnú oblohu preťal blesk a zahrmeľo. Vo svetle blesku sa v diaľke na kopci zjavil obrovský tmavý hrad. Magor cítil, ako mu zimomriavky prebehli od hlavy po päty a naspäť, keď sa z hradu ozval ďalší hrôzostrašný rev.

„Dvesto a tristo hrmených, čo to je?“ spýtal sa.

„Príšery,“ zašepkalo dievča a tmavé oči sa mu v mesačnom svetle ligotali ako koráliky.

